

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/18/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3720201421
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3720201421.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu T. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXX/XX, P. A., zastúpeného JUDr. Gabrielou Kľačanovou, advokátkou, Andreja Kmeťa 28, Martin proti žalovanej Q.. J. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XXX, U., o zrušenie práva spoločného nájmu bytu a určenie člena bytového družstva, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 25. novembra 2020, č.k. 6C/19/2020-59, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku o trovách prvoinštančného konania p
o t v r d z u j e .

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. schválil zmier, ktorým sa zrušuje právo spoločného nájmu žalobcu a žalovanej k X-izbovému družstevnému bytu č. XX nachádzajúcemu sa na X. poschodí, vchod č. XXX, bytového domu č. XXXX na sídlisku D. v U., postavenom na parcele KN-C XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 400 m², zapísanom na LV č. XXXX, k. ú. U. Q. a súčasne sa určuje, že výlučnou nájomníčkou bytu a členkou Okresného stavebného bytového družstva U. Q. je žalovaná. Žalobcovi sa bytová náhrada nepriznáva. Výrokom II. žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 148 ods. 1, 2, § 255 ods. 2, § 257 a § 262 ods. 1 CSP. V odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanej domáhal zrušenia práva spoločného nájmu k X-izbovému bytu č. XX nachádzajúcemu sa na X. poschodí, súp. č. XXXX vo vchode č. XXX na sídlisku D. v U. Q., postavenom na parcele KN-C XXXX/XXX zastavané plochy a nádvoria o výmere 400 m², zapísanom na LV č. XXXX, k. ú. U. Q.. Ďalej sa domáhal určenia, že výlučnou nájomníčkou predmetného bytu bude žalovaná. Žalovaná súhlasila s návrhom žalobcu čo do veci samej, nesúhlasila však s tým, aby bola zaviazaná na náhradu trov konania. Poukázala na to, že je invalidná dôchodkyňa, samoživiteľka rodiny, výhradne sama sa stará o deti, dcéra je ZŤP. Uviedla, že nemá dostatok finančných prostriedkov, nemôže si zvoliť ani právneho zástupcu, žalobca sa na ničom nepodieľa, po odsťahovaní sa zo spoločného bytu neplatil výživné a ona okrem nájmu všetko financovala sama. Nie je schopná uhradiť trovy právneho zastúpenia žalobcu. Dala do pozornosti aj to, že jej podiel na vzniku sporu je minimálny, nakoľko v celom rozsahu súhlasí so žalobou. Považovala by za nespravodlivé a neprimerane tvrdé, ak by ju súdu zaviazal na náhradu trov konania. Žiadala, aby boli zohľadnené majetkové, sociálne, rodinné a osobné pomery strán sporu s tým, že žiadnej zo strán nebude priznaná náhrada trov konania. Na pojednávaní žalovaná uviedla, že pracuje ako B. u D.. T. P. od 1.6.2018 s priemerným čistým mesačným príjmom za obdobie 1/2019-12/2019 vo výške 389,63 Eur. V období od 8/2019-12/2019 poberala daňový bonus vo výške 22,17 Eur mesačne, dovtedy ho poberal otec. Za rok 2020 jej čistý priemerný mesačný príjem predstavuje sumu 311,96 Eur. V apríli 2020 a v máji 2020 bola s dcérou na pandemickej OČR. Poukázala na to, že je na invalidnom dôchodku kvôli vážnym zdravotným problémom s pohybom, artrózou, léziami na mozgu, pečeňou, v súvislosti

svojimi zdravotnými problémami musí podstupovať masáže, zakupovať si lieky a vitamíny. Výška invalidného dôchodku predstavuje 130 Eur mesačne. Mesačné náklady na lieky predstavujú sumu 100 -150 Eur. Za bývanie platí 200 Eur mesačne. Na maloletú dcéru Vanesu žalobca prispieva výživným určeným súdom v sume 250 Eur, nad rámec výživného žiadnym spôsobom neprispieva. Dcéra je ZŤP z dôvodu celiakie, v súvislosti s čím jej vznikajú zvýšené výdavky na bezlepkové stravovanie. Naposledy mala zlé výsledky, musela absolvovať liečbu v Martine, kde náklady predstavovali 40 Eur. Opätovne bude musieť absolvovať liečbu v decembri alebo začiatkom januára 2021. Ďalšie zvýšené výdavky má v súvislosti s nástupom dcéry do X. ročníka U.B. v A. A.. Za internát a stravu platí 120 Eur mesačne, tiež musela zakúpiť učebnice, akordeón, flautu, keďže na škole sú povinné dva hudobné nástroje. S nákladmi na ich zakúpenie jej pomohli rodičia. Z potvrdenia o príjme zo závislej činnosti za rok 2019 vystaveného zamestnávateľom žalovanej - D. súd prvej inštancie zistil, že žalovaná mala za uvedený rok priemerný čistý mesačný príjem vo výške 389,63 eur, k tomu poberala od augusta do decembra 2019 daňový bonus v sume 22,17 eur mesačne. Z potvrdenia o príjme zo závislej činnosti za rok 2020 od zamestnávateľa žalovanej vyplýva, že priemerný čistý mesačný príjem žalovanej za obdobie 01/2020 - 07/2020 bol v sume 311,96 eur, pričom v apríli a v máji r. 2020 nemala žiaden príjem zo zamestnania. Pred začatím pojednávania strany sporu, čo do veci samej, uzavreli zmier. Čo do trov konania strany sporu zmier neuzatvorili. Žiadali, aby o trovách konania rozhodol súd prvej inštancie. Súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 257 C.s.p. Žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, keďže súd schválil zmier v znení petitu navrhnutom žalobcom v podanej žalobe. Žalobcovi by tak vznikol nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v zmysle § 255 ods.1 CSP. S poukazom na veľmi ťaživú a nepriaznivú finančnú, zdravotnú a sociálnu situáciu, v ktorej sa nachádza žalovaná, keď za rok 2020 jej príjem zo zamestnania vrátane invalidného dôchodku predstavoval sumu 441,96 Eur, stará sa o maloleté dieťa, ktoré je ZŤP a samotná žalovaná má vážne zdravotné problémy, v súvislosti s ktorými má zvýšené výdavky, súd prvej inštancie mal za to, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je dôvodné aplikovať pri rozhodovaní o trovách § 257 C.s.p. a žalobcovi náhradu trov konania nepriznať.

2. Proti uzneseniu vo výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobcovi priznal od žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súdu prvej inštancie vytýkal nesprávne skutkové a právne závery (§ 365 ods. 1, písm. f) a h) CSP. Vyslovil názor, že žalovaná o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa si nespĺnila a neuniesla dôkazné bremeno. Uviedla, že má určité zdravotné problémy, pričom však svoje tvrdenia nepreukázala listinnými dôkazmi. Pokiaľ sa týka zlej sociálnej situácie, hodnoverným spôsobom nepreukázala výšku svojich príjmov a ani výdavkov, nepreukázala výšku svojho invalidného dôchodku, prípadne iných štátnych sociálnych dávok, ak je žalovaná ich prijímateľkou. Čo sa týka dcéry žalobcu a žalobkyne, uviedol, že vo vzťahu k maloletej si riadne plní vyživovaciu povinnosť, ktorú má stanovenú súdnym rozhodnutím. Vyjadril presvedčenie, že niektoré skutočnosti žalovaná neuviedla. Uviedla účelovo, že v mesiacoch apríl 2020 a máj 2020 nemala nijaký príjem zo zamestnania, avšak čerpala pandemickú OČR, a teda jej v tomto časovom období prináležala pandemická OČR ako náhrada jej príjmu bežne dosahovaného zo zamestnania. Uviedol, že sa jedná o sporové konanie, v ktorom sa právo na náhradu trov konania vo všeobecnosti spravuje úspechom vo veci. Žalobca bol v plnom rozsahu úspešnou stranou sporu v merite veci a teda mu od žalovanej prináleží právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedla, že všetko čo tvrdila je pravdou, čomu nasvedčuje potvrdenie z práce a sociálnej poisťovne. Uviedla, že ak je dieťa ZŤP, môže sa oň matka riadne starať podľa zákona a má na to nárok aj s dcérou do jej 16-tich rokov. Túto možnosť nevyužila, lebo jej finančná situácia už teraz nie je dobrá, takže sa urýchlene vrátila do práce. Nie je poberateľkou žiadnych štátnych dávok. V prípade, ak to bude súd považovať za nutné, doloží potvrdenie od lekárov, ale vzhľadom na vážnu diagnózu a udržanie tajomstva o zdravotnom stave, uvedené nechce uvádzať kvôli žalobcovi.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP v napadnutej časti - vo výroku II. o náhrade trov konania bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti je potrebné podľa § 387 CSP potvrdiť.

5. Výrok I., ktorým súd schválil zmier medzi stranami sporu nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť a odvolací súd tento výrok nepreskúmal.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania, napriek jeho úspechu v spore, keď ako výnimku zo zásady úspechu uvedenú v ust. § 255 ods. 1 CSP, dôvodiac existenciou mimoriadnych okolností prípadu dospel k záveru, o dôvodnosti aplikácie ust. § 257 CSP.

7. Posúdením obsahu odvolania považoval odvolací súd za podstatné námietky žalobcu, že pri rozhodovaní o trovách konania neboli splnené podmienky pre aplikáciu ust. § 257 CSP, keďže v okolnostiach uvádzaných súdom prvej inštancie nemožno vzhľadnuť dôvod na uplatnenie tzv. moderačného práva súdu s následkom nepriznania náhrady trov konania žalobcovi ako v celom rozsahu úspešnej strane sporu, čo indikuje v prospech záveru o dôvodnosti postupu podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, v čom videl naplnenie dôvodu na odvolanie uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (nesprávnosť právneho posúdenia veci), ako aj v nesprávnych skutkových záveroch (§365 ods. 1 písm. h) CSP).

8. Preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti uplatnených odvolacích dôvodov. Súd prvej inštancie vychádzajúc zo správnych skutkových záverov, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP, vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na nim aplikované ust. § 257 CSP žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia o existencii dôvodnosti aplikácie ust. § 257 CSP a konštatuje v tomto smere správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Na zdôraznenie správnosti a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd dodáva nasledovné.

10. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

11. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

12. V sporovom konaní sa povinnosť náhrady trov konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní, čo znamená, že strana, ktorá v spore uspela má v princípe právo na to, aby sa jej nahradili trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchyliť od tohto pravidla musí vychádzať zo zákona. Prelomenie uvedených zásad je možné len za splnenia zákonných predpokladov uvedených v ust. § 257 CSP.

13. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

14. Účelom ustanovenia § 257 CSP je umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania.

15. Aplikácia ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy teda v prípadoch, keď sú síce naplnené predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, súd však dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom, alebo sčasti neprizná. Výnimočnosť takéhoto prípadu môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Do úvahy treba brať okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku a prihliadnuť i na postoj strán sporu v konaní. Ďalšou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy, keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. Dôvody hodné osobitného zreteľa sa skúmajú vždy u strany povinnej plne alebo čiastočne nahradiť trovy konania. Tieto dôvody, inak pomerne jasne vymedzené stabilizovanou judikatúrou, spôsobujú čiastočný alebo úplný zánik práva na náhradu trov konania u čiastočne, alebo úplne úspešnej strany sporu. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov

konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprimeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.

16. Zo spisu vyplýva, že žalovaná je rozvedená, so zdravotnými problémami, o ktorej skutočnosti nasvedčuje, že je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 153,60 eur mesačne. Pracuje ako B. a v r. 2020 v mesiacoch január až júl dosiahla priemerný mesačný zárobok 311,96 eur. Za obdobie apríl až máj 2020 nemala žiaden príjem. Vyživovaciú povinnosť má k spoločnej dcére, ktorá je ZŤP, v ktorej súvislosti má zvýšené náklady na jej potreby. Už s prihliadnutím k uvedeným skutočnostiam je zrejmé, že nejde o pomery prechodné, pretože tieto sú ovplyvnené, či už zdravotným stavom žalovanej ako aj dcéry. Tieto skutočnosti sú nezávislé na vôli žalovanej a rozhodne ich nemožno pripočítať ako také na jej ťarchu. Faktom je, že reálne je životná situácia žalovanej nepriaznivou do takej miery, že uhradenie trov tohto konania by prichádzalo do úvahy s určitými ťažkosťami, čo nie je možné zo strany súdu pri posudzovaní dotknutej otázky ignorovať. Odvolací súd poukazuje na zložitú životnú situáciu, v ktorej sa žalovaná nachádza konštatuje dôvodnosť uplatnenia inštitútu podľa ust. § 257 CSP. V danom prípade sa nestotožnil s odvolacími dôvodmi žalobcu, ktoré uviedol v odvolaní a má za to, že v danej právnej veci sú dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré odôvodňujú nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi.

17. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správne potvrdil.

18. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1, § 251 CSP. Zo spisu nevyplývajú žiadne odôvodnené a preukázané trovy žalovanej v odvolacom konaní, preto odvolací súd rozhodol, že jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

19. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).